

เชียร์

ทั้งสองทีม

โดย แอชลีย์ สตาร์ค
(เรียบเรียงตามเรื่องจริง)

เรื่องนี้เกิดขึ้นในเกาหลีใต้

เจ็ยันทานบะหมี่เป็นคำสุดท้าย อิม อร่อยจัง!
“เรามาเล่นเกมยูชโนริกันเถอะ!” คุณลุงจิโฮพูด
ช่วงนี้ของปีเวียนมาอีกครั้ง! ครอบครัวของเธอกำลัง
ฉลอง วันชูช็อก วันขอบคุณพระเจ้าของเกาหลี วันนี้
ครอบครัวของเจ็ยน์ได้รวมตัวกันเพื่อกินเลี้ยงและ
เล่นเกมยูชโนริด้วยกัน ยูชโนริเป็นเกมโปรดของเจ็ยน์
ทุกคนนั่งล้อมวงกันบนพื้น เจ็ยน์มองไปรอบๆ เธอ
อยากอยู่ที่ไหนดีนะ? เธอขยับเข้าไปนั่งข้างคุณลุงจิโฮ
“หนูอยากอยู่ที่ทีมเดียวกับลุงค่ะ!” เธอพูด “พวกเรา
จะต้องเป็นผู้ชนะ!”

คุณลุงจิโฮหัวเราะ “มีหนูอยู่ในทีม พวกเรามีโอกาส
ชนะแน่นอน!”

คุณแม่ของเจ็ยน์วางกระดานเกมไว้ตรงกลางวงกลม
เจ็ยน์ช่วยแม่ของเธอจัดตัวหมาก พวกเขาส่งไม้สลับ
ให้กับทีมที่จะเริ่มก่อน

อานาลูกพี่ลูกน้องของเจ็ยน์ เป็นคนทอยคนแรก
เธอโยนไม้ขึ้นไป วิธีที่ไม่ตกลงมาจะแสดงให้เห็นว่าทีม
สามารถเคลื่อนที่ได้กี่ช่องบนกระดานเกม ไม้ทั้งสี่แห่ง
คว่ำลง ซึ่งหมายความว่าอานาได้ “ยูช”! เธอสามารถ
เดินหมากของทีมเธอไปข้างหน้าสี่ช่อง และ ได้ทอย
อีกครั้ง

แต่อานาไม่ได้อยู่ที่ทีมเดียวกับเจ็ยน์
เจ็ยน์กอดอกและขมวดคิ้ว “หนูลุ้นอยู่ว่าไม่ให้เธอ
ทอยออกมาได้ดี” เธอกระซิบบอกคุณลุงจิโฮ

เจ็ยน์หน้าบึ้ง เธอไม่อยาก
ให้อีกทีมนะ!

“ว่าเร็วหน่อย!” คุณลุงจิโฮพูด
“เกมเพิ่งเริ่มเอง” เขายิ้มให้กำลังใจเธอ
หลังจากตาที่สองของอานา ทีมของเจ็ยน์
เป็นฝ่ายทอยบ้าง แต่พวกเขาไม่ได้เดินหมาก
ได้ไกลเท่าทีมของอานา
ทุกครั้งที่คุณลุงจิโฮ สมารถในครอบครัวของเจ็ยน์
จะส่งเสียงเชียร์และหัวเราะ เจ็ยน์มองดูตัวหมากเดินไป
รอบๆ กระดานเกม ทุกคนพากันสนุกสนาน
ทุกคนยกเว้นเจ็ยน์ ทีมของเธอยังคงเป็นฝ่ายแพ้
ในที่สุดก็ถึงตาของเจ็ยน์ เธอโยนไม้ขึ้นไป แต่มีเพียง
แท่งเดียวที่คว่ำลง ทีมของเธอเดินหมากไปได้ช่องเดียว
เท่านั้น

เจ็ยน์กอดอก “หนูเลิกเล่นแล้ว!” เธอร้อง
“หนูอยากให้ทีมเราชนะ”
จู่ๆ ทุกคนก็เงิบ เมื่อเธอเงยหน้า ทุกคนในครอบครัว
กำลังมองมาที่เธอ ดูเหมือนพวกเขาประหลาดใจที่เธอ
โกรธมาก
ใบหน้าของเจ็ยน์รู้สึกร้อนผ่าว เธอรู้สึกแยที่เธอ
ไม่ดีใจกับครอบครัว ปกติเธอไม่โมโหขนาดนั้น
เธอลุกขึ้นเพื่อออกจากวง
คุณลุงจิโฮเอื้อมมือออกมา “หนูไม่เห็นต้องออกไป
เลย” คุณลุงพูด “ชัยชนะไม่ใช่ทุกสิ่ง เล่นให้
สนุกก็พอ”

“ค่ะ” เจ็ยน์กลับมานั่งลง เธออยากสนุกเหมือน
คนอื่นๆ เจ็ยน์สูดหายใจเข้าลึกๆ แล้วมองดูบนลูกพี่
ลูกน้องของเธอ โยนไม้
“ทอยได้ดีมากเลยเบน!” คุณลุงจิโฮพูด เสียงของเขา
ดูมีความสุข
เจ็ยน์มองคุณลุงจิโฮด้วยตาโต เขากำลังเชียร์อีกทีมนะ
อยู่! บางทีนั่นอาจเป็นเหตุผลที่เขามีความสุขมาก
เมื่อถึงตาคุณทอยต่อไป เจ็ยน์ตัดสินใจที่จะเชียร์
ทุกคนจาก ทั้งสอง ทีม คุณลุงจิโฮพูดถูก การชนะไม่ใช่
ทุกสิ่ง พระเยซูทรงสามารถช่วยให้เธอมีความสุขกับ
สมาชิกในครอบครัวได้แม้ว่าเธอจะแพ้
เมื่อถึงตาของอานา เจ็ยน์ยิ้มให้เธอ “โชคดีนะ!
เธอทำได้”
อานายิ้มตอบจากอีกฟากของวงกลม เจ็ยน์รู้สึกอบอุ่น
ในใจ เธอรู้สึกสนุกมากขึ้นแล้ว! ●

“ชีวิตส่วนใหญ่ขึ้นอยู่กับเจตคติของเรา
วิธีที่เราเลือกมองสิ่งต่างๆ และตอบสนอง
สิ่งใดก็ตามล้วนส่งผลต่อเราทั้งสิ้น”
ประธาน โรนัลด์ เอส. มอนสัน, (1927–2018),
“มีชีวิตที่พร้อม,” เลิฮ์ โชนา, ม.ค. 2012, 4.